

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 18:25*
צאת השבת: 19:28
רבינו תם: 20:06
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

קבלות נשים ציקניות

גיליון 76

פרשת וילך תשפ"ב | שבת שובה | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

אני מרגישה כל כך מתוסכלת, בזזתי שעות וימים וחזרתי בידיים ריקות?

קודם כל - עוד לפני שאת יוצאת מביתך לקנות בגד - עליך להתכונן נפשית שאת עלולה לחזור בידיים ריקות עם ארנק מלא. הידיעה הזאת מראש תקל מעליך הרבה, במידה ואכן לא מצאת לעצמך שום בגד! דבר שני, עלייך לשנן לעצמך, שכל פסיעה שפסעת לשם שמים, כל פסילה של בגד שפסלת לשם ה', כל וויתור שוויתרת על בגד זה או אחר, כל השתוקקות לבגד שהיו חסרים בו רק שלוש סנטימטר באורך או שהחולצה הייתה טיפה צמודה ובסוף לא קנית אותו... כמה נחת רוח אדירה ממש את גורמת לבורא עולם שהבגד הזה נשאר בחנות!! חזרת בידיים ריקות?! בזזת זמן?! לא קנית?! טעות חמורה בידייך, קנית חיי נצח!!! היה פעם עני אחד רעב שביקש מהרבי מצאנו ומהבן שלו לחם לאכול. הם פתחו את השקית ונתנו לו שלוש לחמניות.

לאחר שהעני הלך, שאל הרבי מצאנו את הבן שלו: "כמה לחמניות נשארו לנו?" אמר לו הבן: "חמש לחמניות!" אמר לו הרבי: "לא נכון, נשאר לנו שלוש לחמניות! כי הלחמניות שהבאנו לעני, הן נשארות לנו לנצח נצחים!!!"

התחלתי ונשאתי...

לפניכם סיפור שהתקבל מאחת הקוראות היקרות של העלון: "מספר ימים לפני ראש השנה התחלתי להרגיש לא כ"כ טוב, מאוד נלחצתי מזה, בעיקר בגלל שהיינו צריכים להתארח בראש השנה וחששתי שח"ו נדבקתי בנגיף, חשבתי מה אוכל לקבל על עצמי שיהיה לי לזכות, קבלתי על עצמי בלי נדר להשתדל להחליף כיסוי ראש בצניעות. יום לפני החג ביצעתי בדיקת קורונה ביתית ובחסדי ה' קיבלתי תוצאה שלילית, תודה לה' כעת אני מרגישה הרבה יותר טוב. אין לי ספק שהקבלות בצניעות אפילו הקטנות ביותר גורמות להקב"ה נחת רוח עצום, ומעוררות סנגוריה גדולה על עם ישראל. בימים אלו שאנו מתקרבים ליום הכיפורים, היום בו נזכה בס"ד לכפרת עוונות, בודאי שכל צעד קטן שנעשה לכבוד ה' יזכה אותנו לשנה טובה ומבורכת אמין".

פינת ההלכה

הגרביים

צריך להקפיד שהגרביים יהיו אטומות באופן שהרגל לא תיראה דרכם. חשוב לציין שאין לסמוך כלל על עובי הדנייר מכיוון שהיצרנים טווים את הגרביים מחוטים דקים, כמו כן לפעמים מרוב שימוש הגרביים נמתחות ונעשות דקות יותר, גם מבנה הרגל יכול לגרום לגרב להיות נמתחת, ולכן צריך לשים לב לכך ולהקפיד שהגרביים יאטמו את הרגל גם במתיחה וכן לבודקן שלא נעשו דקות יותר ע"י שימוש מרובה, כביסות וכדומה.

שאלה: שמעתי פעם שמותר ללבוש גרביים בעובי 40 דנייר האם זה נכון?

תשובה: שמועה זו היתה נכונה בעבר, אך כיום ייצור הגרביים השתנה ואין לסמוך על זה כלל, והמינימום הנדרש הוא לכל הפחות בעובי 70 או 100 דנייר, בנוסף למה שהתבאר בהלכה הקודמת.

אין ללבוש גרביים בצבע הגוף מפני שלא ניכר שהיא מלובשת בהם.

סיפור לשבת

לדאוג לבני משפחתו למעט מזון, וכך יצא לדרך הסידור המזור הזה, שהוא יעמוד בחצר בשעות הצהריים, וישליך אוכל לכל עבר. אחיו ואחיותיו עוקבים בעירנות אחר כל פירור שנזרק, וחוטפים אותו בדרך כלל עוד לפני שהוא מגיע לארץ'...

נשמתו של המנהל נעתקה, הוא היה המום כפי שלא היה מעודו. כה ברור היה לו כי הילד מבזה אוכל, משליך אותו בבזבז בניגוד לערכים יהודיים בסיסיים. ומסתבר, שלא רק שהילד זהיר בכבוד אוכל, הוא מסתכן בקבלת עונשים כדי להבטיח למשפחתו מעט מזון...

כך למדתי עד כמה גדולה החובה לדון לכף זכות – סיפור המנהל בהתרגשות, לידידו הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל שסיפר את הסיפור מפיו. 'בכל פעם שיש לי ספק, אני נזכר בתמונה של הילד זורק אוכל לכל עבר, כמה היה פשוט שהוא עושה מעשה נורא, בעוד היה זה מעשה חסד מסור ונאצל למען משפחתו'!

אין ספק כי גם אנחנו, נתקלים לא פעם במחזות מעוררי תמיהה. כה קל להאשים, לדון לכף חובה, לומר שפלוגי לא נוהג כשורה, הוא מבצע מעשים שאינם ראויים. לא פעם האמת רחוקה מכך, אך אין לנו את מלוא המידע, ומנין נדע לפסוק!?

הבה נחליט עכשיו, שבכל מחזה שלנגד עינינו, בכל תמונה המצטיירת מולנו – איננו יודעים מה אמיתי בה, מה הרקע שהוביל אליה, מה השלכותיה העתידיות. כך ייקל עלינו לדון כל יהודי לכף זכות, לראות רק את החלק הטוב בכל יהודי, וזה מה שיבטיח לנו את אותו יחס משמים – לדון אותנו לכף זכות ולזכותנו בגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה! (פניני פרשת שבוע)

ברירה, הוא נקרא לשיחת נזיפה שלישית שעונשה בצידה: הרחקה מהת"ת ליום יומיים, עד שיחליט לשנות את דרכיו.

למחרת, בשעת בוקר מוקדמת, הבחין המנהל כי אביו של הילד הגיע. דבר כזה לא היה נדיר, אפילו מצוי למדי. הן אם ילד נענש, בדרך כלל מי שנזעק לעזרתו – אלו הוריו. המנהל קיבל את האב בכבוד, וכבר המתין שיפתח בהתנצלות מעומק הלב, יספר ששוחח עם בנו על חומרת מעשיו, יבטיח שהדבר לא יקרה שוב – כפי שקורה בדרך כלל...

אך הפעם – קרה משהו אחר לגמרי: האב התיישב, וביקש לדבר. ובכל מילה נוספת שיצאה מפיו, חש המנהל את בשרו הופך חידודין חידודין, ועיניו נפקחו בהתפעלות. וכה סיפר האב בפשטות:

'אני בא רק להסביר למה בני מתנהג כך. יש לי ילדים נוספים בבית, לא כולם לומדים בתלמוד תורה זה. הרעב כה גדול, עוברים עליהם ימים שלמים בהם הם בקושי מוצאים מה להכניס לפיהם. לפיכך סידרנו, שבננו שלומד אצלכם יאסוף את השאריות, כדי להעניקם לאחיו נפוחי הרעב...

אולם, הואיל ורעבונם גדול, אין בכוחם להמתין לשעת ערב, כשבננו ישוב הביתה. לפיכך, בהפסקת הצהריים הם מתמקמים מול החצר, מסתתרים בין השיחים, ובננו זה 'יורה' לעברם אוכל, שלא זו בלבד שאינו מושלך בביזיון, אלא 'נחטף' מיד, להחיות בו את נפש אחיו ואחיותיו... המנהל נדהם, והאב המשיך: 'אינני צריך להסביר, שבני מתבייש מאוד בעוני השורר בביתנו, ואינו רוצה שמישהו יבחין שהוא נותן לאחיו את שאריות המזון המוגש בכיתתו. מאידך, הוא לא מוכן לוותר על הזכות

פעולה מוזרה במטרה נעלה...

היה זה בתקופת מלחמת העולם הראשונה, לפני למעלה ממאה שנה. בפתח תקוה – מושבה קטנה של אז, ייסד הגה"צ רבי משה אויערבאך זצ"ל תלמוד תורה קטן, על מנת שיהיה מוסד חינוכי ראוי לשמו, לגדל בו דורות לתורה ויראת שמים.

באותן שנים שלט בארץ השלטון הטורקי, מעט היהודים שהתגוררו כאן, סבלו מרעב ומחסור, מחלות ופרעות. הרעב היה כה מוחשי, עד שהיו לא מעט ילדים שהארוחה היחידה שאכלו – היתה ארוחת הצהריים בתלמוד תורה, שנתמך בכספי תרומות מחו"ל. פשוט, בבית לא היה אוכל, אפילו לא פרוסת לחם יבישה!

ולמרות כל זאת, ביום מן הימים הבחין אחד המלמדים, כי ישנו ילד בכיתה, שמדי יום ביומו, בשעות הצהריים, יוצא לחצר ומשחק באוכל. פשוט, הילד נהג לסיים לאכול, לאסוף שאריות מחבריו, לצאת לחצר ולהתחיל לזרוק אוכל לכל עבר. פעם התייחס לאוכל ככדור – הניפו אל על ושב ותפסו, פעם היה משליך את האוכל ימינה ושמאלה, לא פעם אף הרחק הרחק...

אם תמיד יש איסור לבזות אוכל, הרי שבעידן רעב שכזה – זה לא רק איסור, זה אפילו הגיון. לפיכך, נקרא הילד לשיחה אישית, בה ננזף בחומרה על התנהגותו זו, והתבקש לחדול מביזוי המזון. אולם הדבר לא עזר – כבר ביום המחרת שב המחזה ונשנה: הילד יוצא אל החצר, ופשוט צולף אוכל לכל עבר...

שוב נקרא הילד לנזיפה, חמורה מקודמתה. ושוב ביום המחרת, בשעת הצהריים, הוא עמד בחצר, ושיחק באוכל, זרק אותו לצדדים כמשתעשע בכדור משחק. עתה כבר לא נותרה

הסכיתו לדברי השל"ה הקדוש: מי שרגיל להגן על מעשי חבריו ולדונם לכף זכות, אזי כשמעשיו נידונים – באים סניגוריו מעל, ומצטטים את אותם דברים שחשב או אמר כדי לדון את חבריו לכף זכות, משתמשים במילים הללו כדי להגן עליו.

קוה אל ה'

תפילה בכל מצב

ועל דרך מה שמצינו ביעקב אבינו שאע"פ שהיתה לו הבטחה מהקב"ה לא סמך על זה, ופחד שמא קלקל החטא, והתפלל לה' שיציל אותו מיד עשו. לפי זה נבין גם מה שמצינו אצל מרדכי היהודי, שאחרי שנודע לו מגזירת המן עשה השתדלות גדולה בתפילות. ויש לתמוה, הלוא עם ישראל הובטח שלא יכלה ח"ו, וא"כ מוכרח היה שגזירת המן תבטל בסוף, ומדוע עשה מרדכי עסק כזה של תפילה וזעקה כאילו באמת ריחפה עליהם סכנה ממשית שתתקיים גזירת הכליה על עם ישראל? אמנם הענין הוא כפי שנתבאר, שכאשר יש צרה אין להסתמך על סברות שונות, שלא יתכן שכך וכך יהיה ובסוף ודאי הכל יסתדר וכו', אלא צריך להתפלל בחזקה להשי"ת ורק כך יזכה שתבטל הגזירה. (תפארת שמשון)

"הן קרבו ימך למות", מבואר, שבעצם ע"י תפילה היה יכול משה רבינו לבטל את הגזירה, רק כיון שהדבר היה קל בעיניו והיה בטוח שיוכל לבטל את הגזירה, שוב לא הועילה לו תפילתו. ובאו כאן חז"ל ללמדנו, שאל לו לאדם להסתמך על כך שבסוף יהיה טוב, והקב"ה יוותר, ואף שישנן סברות וטענות חזקות לחשוב כך, כמו כאן שמשה הבין מסברא שבסוף יבטל הגזירה, אסור לחשוב כך, אלא יש להתפלל ולהתחנן לקב"ה שיעזור. זהו גם הביאור במה שאמרו חז"ל שנח לא נכנס לתיבה מפני שהיה מקטני אמנה, וכבר תמהו בזה: וכי לא האמין שיבוא המבול, והרי במשך מאה ועשרים שנה בנה את התיבה? אלא הביאור הוא שחשב שבסופו של דבר ודאי הקב"ה יוותר והעניינים יסתדרו שלא יבוא המבול, והיתה זו טעות בהשקפה.

נצור לשונך

מופך המכונה העולה בערכה על כל המכונות כולן

ביום הבר מצוה קיבל על עצמו הגאון רבי בן ציון פלמן זצ"ל קבלה לא לדבר לשון הרע. כל ימי חייו עבד על עצמו לקיים קבלה זו במלואה, ואף החדיר את הדבר תמיד בקרב כל הסובבים אותו. בשיעור "חפץ חיים" שמסר במשך תקופה בביה"כ "נחלת משה" אמר פעם לפי תומו בתוך הדברים: "לא לדבר לשון הרע זו לא גדלות... פשוט שותקים ולא מדברים! הקושי הגדול הוא כאשר בא אחד ומכניס לך לשון הרע בתוך האזניים, מה תעשה עכשיו. איך תוציא את הדברים מהלב אחרי שכבר שמעת – החכמה היא לסתום את האוזניים כשצריך לסתום..." ומעשה באברך שצעד ברחובה של עיר כשהוא עמוס בשקיות ומחזיק בעגלה עם תינוק. בעודו הולך, נפל המוצץ על הרצפה. האב החל להניח את השקיות מידיו בכדי להרים את המוצץ, לנקותו ולהשיבו לפי התינוק. בדיוק אז עבר במקום רבי בן ציון, הבחין במוצץ שנפל ובתינוק הבוכה ובפשטות התכופף, הרים את המוצץ, ניקהו והכניסו לפיו של התינוק שנרגע מיד. האב החל להתנצל על הטרחה שגרם לרבי בן ציון. אבל רבי בן ציון השיבו: "מה אתה מתנצל, הרי היתה לי עכשיו זכות להכניס מוצץ לפה של תינוק שלא דיבר מעולם לשון הרע..." (הפה קודש קודשים)

הלכה לדבר על ילדה המכה את חברותיה

שאלה: בתנו הקטנה חוזרת לעתים מהגן ומספרת על ילדה שמכה אותה, ומכה גם ילדות אחרות. האם יש תועלת בכך שנחקור את הילדה ונדווח לגננת, והאם מותר לנו להודיע את הדברים הללו גם להורים של הילדות האחרות שהילדה הזו מכה? ושאלה נוספת באותו נושא: כאשר הילדה מספרת משהו שיש בו גנאי על אודות מעשיה של הגננת והתנהגותה בגן, כיצד עלינו לנהוג?

תשובה: מותר להורים לחקור את הילדה ולמסור לגננת את המידע שהתקבל, אולם בשלב זה אין צורך לעורר תסיסה וליידע את ההורים של הילדות האחרות. כמובן, יש לזכור שאסור להאמין לנכונות הדברים שהילדה מספרת, רק לחשוש ולהישמר מהם. מותר גם לשמוע מהילדה סיפורים על אודות התנהגות בלתי ראויה של הגננת, אבל צריך לנהוג במשנה זהירות, ולא להאמין כלל. לאחר שמיעת הדברים, יש לחשוב ולהתייעץ אם וכיצד לפעול, בהתאם לפרטי המקרה. (משיב שלום)

לתרומות להפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מוזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

במקום לכעוס - לפיים

אמרת לי: 'אתה יודע, שערב יום כיפור עכשיו. אתה יודע, כמה אתה עשית נגד בורא עולם, וכמה הכעסת אותו, על אף שהוא עושה לך חסדים גדולים ומרובים כל העת... כידוע לך, נוהגים עם האדם מדה כנגד מדה. אם עכשיו תעבוד על מידותיך ותעשה כפי שאני מיעץ לך, אני בטוח שיגזר גזר דינך לטובה'.

באמת, עשיתי כך. זה היה קשה מאוד, אבל נשכתי את השפתים, והתגברתי. ושלחתי מתנה למי שהרעה לי כל כך...

לא עבר שבוע, והיא התקשרה ובקשה סליחה מכל הלב. אחרי שהיא התנצלה התנצלות ארוכה ונרגשת, היא הוסיפה שאמנם זה לא מצדיק את ההתנהגות שלה, אבל שאדע שעברו עליה צרות קשות, ובגלל זה היא היתה מרירה ורגוזה, ולא עמדה בניסיון. מאז אנחנו ברוך ה' חיים בשלום ובשלוה".

תראו מה יכול לעשות פיוס קטן. במקום לכעוס - לפייס. בואו נלך לקראת בורא עולם, לקראת יום כיפור, עם מחשבות ברורות של סליחה ושל טיהור הלב. נחליט כי סולחים אנו לכל אחד בלב שלם, ואין לנו שום קפידא על אף אחד ועל שום דבר. ובזכות זה יביא עלינו בורא העולם שנה טובה ומתוקה, שנת בריאות ופרנסה, שנה שיפתח ה' לכל בית ישראל את העיניים, ונזכה כולנו לחזור בתשובה שלימה. (אריה שאג)

כמה חשוב לא לכעוס על אף יהודי. זה חשוב תמיד, בכל יום ובכל עת, וחשוב במיוחד בערב יום הכיפורים. אם לאדם יש קפידא על אדם אחר, הוא מאריך בכך את הגלות! כיצד?

גם המקפיד וגם האדם שעליו הקפידו, צריכים לבוא שוב לעולם, בגלגול. אחרי שהם יולדו יקח עוד זמן עד שיגדלו, ואז יוכלו לפייס זה את זה, וכך הגלות מתארכת בעוד עשר-עשרים שנה.

כדאי מאוד שכל אחד יעשה את החשבון, יבדוק על מי הוא כועס, ויעשה מאמץ למחול ולסלוח. מכעס לא מרויחים כלום, רק מפסידים.

מספר הרב אריה שכטר זצ"ל: אברך אחד ניגש אלי ואמר לי: "לפני שנתיים חמותי הסיתה את אשתי נגדי באופן נורא. ההסתה שלה הגיעה לרמות בלתי נתפסות, ואני כמובן כעסתי עליה מאוד. היא אמרה, שלא תתן לאשתי להתפייס איתי אלא אם נלך לרב שכטר. אולי אתה לא זוכר, אבל ימים ספורים לפני יום הכיפורים באנו אליך. שמעת בסבלנות רבה את שנינו, ואז אמרת לי, להפתעתי הגדולה: 'תקנה מערכת יפה ואיכותית של כלי מיטה, ותשלח לחמותך בערב יום כיפור, עם פתק חם'.

היה לי מאוד קשה. קשה - אני אומר? לא, זה היה נראה לי בלתי אפשרי. היא פגעה בי כ"כ, והרסה את שלום הבית שלי, ואני אשלח לה מתנות?!

חכמת נשים

לחיות את בורא עולם

חז"ל אומרים כי בזכות נשים צדקניות עתידים להגאל. הגאולה בשער, צריך להתכונן, שלא נתפס בלתי מוכנים.

עם ישראל צריך את מסירות הנפש של הנשים. זה לא חייב להעשות ברעש ובצלצולים, עם שלטי ענק וכותרות בעיתונים. מסירות נפש נעשית בחדרי חדרים, בתוך הבית פנימה. בשקט, בצנעה, בצניעות. להקריב בשביל תורה, לוותר על הנאות חומריות, לחיות עם שאיפות רוחניות.

מספר הרב שכטר זצ"ל, אמי ע"ה סייעה לאבא ע"ה במסחרו, אבל היא נשמה את הריבונו של עולם. בכל דבר היא חשבה מה אפשר לעשות בשביל הריבונו של עולם. ספרו לי אחיותי שכשהיתה מבשלת באמצע השבוע היא היתה אומרת פרקי תהילים ו'יהי רצון' שכל מי שיאכל מהאוכל שבישלה תהיה לו אהבת ה', שמחה במצוות ובעבודת ה' וחשקת התורה. היא לא כוונה רק על הילדים שלה. הבית היה פתוח ואכלו בו אורחים רבים, וכשהיא אמרה את התהילים ואת ה'יהי רצון' היא כוונה לכולם.

צריכים לפתוח את הלב, לחשוב רק על הריבונו של עולם, איך עושים לו נחת רוח. הקב"ה שרוי בצער גדול. מלינוי ילדים יהודים לא מכירים אותו. האם אנחנו חיים את הצער שלו? ומה אנחנו עושים בענין? צריך להתפלל, להתחנן בדמעות שלישי, שהקב"ה יפתח את ליבותיהם של ישראל, שיתקרבו אליו. (אריה שאג)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחת ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ו אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה